

403

1713-1833. Ιδιωτικά δικαιοπρακτικά έγγραφα. Ι. Μ. Ρεοντινού (Αρκαδία).
 Ίωά ν ν α Γ ι α ν ν α ρ ο π ο ύ λ ο υ, «Δικαιοπρακτικά έγγραφα ἐκ
 τῆς μονῆς Ρεοντινοῦ», *Πελοποννησιακά* 8 (1971), σ. 205-236, αρ.
 1-55.

403α

1714-1718. Φορτωτικές – ναυλοσύμφωνα. Βενετία, Ναύπλιο, Σμύρνη.
 Δ. Γ κ ό φ α ς, «Ἑλληνικαὶ ἐξαγωγαὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου
 ὀγδόου αἰῶνος κατ' ἀνέκδοτον ἐμπορικὴν ἀλληλογραφίαν», *Ἐπιθεώρησις
 Ἐμπορικοῦ Δικαίου* 24 (1973), σ. 326-332 αρ. 1-2 (= Γκόφας, *Μελέτες
 Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Δικαίου*, σ. 363-369, αρ. 1-2).

404

1714-1829. Ιδιωτικά δικαιοπρακτικά έγγραφα καὶ δικαστικὴ ἀπόφαση τοῦ
 Πρωτοκλήτου Δικαστηρίου Αργολίδος. Ἄργος, Επίδαυρος (Αργολί-
 δα), Ακράτα, Βαλίμι, Κάτω Ποταμιά, Χαλκιάνικα (Αχαΐα), Τρίπολη,
 Φενεός (Κορινθία).
 Σ. Κ ο υ τ ί β α ς, «Ἡ παρὰ τὸν Φενεὸν Κορινθίας μονὴ τοῦ Ἁγίου
 Γεωργίου», *Ἀρχεῖον Κορινθιακῶν Μελετῶν* 1 (1971), σ. 80-83 αρ.
 1-4, σ. 109-144, αρ. 1-22.

405

1715. Ιδιωτικὸ δικαιοπρακτικὸν ἐγγράφον. Ἄνδρος.
 Δ. Π ο λ έ μ η ς, «Τὰ φορολογικὰ τῆς Ἀνδρου τὸ 1721», *Πέταλον* 6
 (1995), σ. 103, αρ. 1.

406

1715-1905. Ιδιωτικά δικαιοπρακτικά έγγραφα, αποφάσεις δημογερόντων.
 Κῶς, Λέρος, Νίσυρος, Ρόδος, Σάμος.
 Σ. Χ α τ ζ η σ ε β α σ τ ό ς, *Ἀστικὸν δίκαιον εἰς Νοτίους Σποράδας
 ἐπὶ τουρκοκρατίας καὶ ἰταλοκρατίας. Συμβολὴ εἰς τὴν μελέτην τοῦ
 μεταβυζαντινοῦ δικαίου*, Ἀθήνα 1977, σ. 114-117, 127-129, 195-
 197.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ. ΔΙΑΦΥΛΑΣΣΕΤΑΙ Η ΜΗΤΡΙ-
ΚΗΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΕΩΣ ΠΡΟΙΚΩΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΞ ΑΙΜΑΤΟΣ ΣΥΓΓΕΝΩΝ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ
1738, 16 Δεκεμβρίου

«Ἐμπροσθεν τοῦ ἐνδοξοτάτου καὶ πολυχρονημένου αὐθεντοῦς ἡμῶν μουτεβελάγα τῆς Ρόδου, ἐρχομένου εἰς τὸ νησί μας διὰ τιπίσι, ὅλοι μας κοινῇ γνώμῃ, ἐζητήσαμεν τὸ παρὸν μπουγιουρδὶ παρὰ τοῦ πολυχρονημένου αὐθεντοῦς ἡμῶν διὰ τὰ προικοσύμφωνα ὅπου ἔχομεν συνήθειαν καὶ γράφομεν εἰς τὰ παιδιά μας τόσον οἱ Τοῦρκοι ὅσον καὶ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί. Θέλομεν λοιπὸν καὶ ἀγαποῦμεν προικίζοντες τὴν θυγατέρα μας μὲ ἐγκλαβὴν καὶ παίρνοντες νόμιμον γαμβρόν, ἔτυχε θάνατος εἰς τὴν κόρην καὶ ἔχει παιδί ἀρσενικὸν ἢ θηλυκόν, νὰ μείνῃ τὸ πρᾶγμα, λέγω ἢ προίκα εἰς τὸ παιδί. Ἐτυχε θάνατος καὶ τοῦ παιδιοῦ, τότε νὰ μένουν εἰς τοὺς γονεῖς τῆς θυγατρὸς αὐτῶν. Εἰ δὲ καὶ ὁ γαμβρὸς εἶχε πράγματα ἰδικά του ἢ ἀγορὰν του ἢ ἔξοδα εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο μὲ μαρτυρίας νὰ παίρῃ τὰ ἰδικά του πράγματα καὶ τὸ ἔξοδόν του. ὅστις δὲ ἤθελε φανῇ ἐναντίος εἰς αὐτὸ τὸ μπουγιουρδὶ ὅπου ὅλοι μας κοινῇ γνώμῃ ἠθελήσαμεν (τὸ ὅποιον εἶναι γεγραμμένον καὶ εἰς τὸν Κώδικα τῆς Ἐπισκοπῆς) νὰ κινηθῇ νὰ ζητῇ κληρονομίαν ἢ νταβᾶ, νὰ εἶναι χρεώστης νὰ πληρῶνῃ εἰς τὸ ἱμαρέτι τῆς Ρόδου γρόσια διακόσια. Ἐβεβαιώσαμεν τὸ λοιπὸν τὸ παρὸν μπουγιουρδὶ μὲ θέλησιν τοῦ αὐθεντοῦς μας καὶ μὲ μάρτυρας ...».

407

1716. Νοταριακὴ πράξις συμφωνίας καπεταναίων γιὰ ἀσκήση πειρατείας.
Ζάκυνθος.

Ν. Κ ο ν ό μ ο ς, «Συμφωνία καπεταναίων τῆς Ζακύνθου γιὰ νὰ κουρ-
σέψουν τὸν κοινὸν ἐχθρὸν μέσα ἀπὸ τὰ καστέλια τοῦ Ἐπάκτου (21
Νοεμβρίου 1716)», Ἑπτανησιακὰ Φύλλα 7/1 (1969), σ. 41-42.

1716, 21 Νοεμβρίου

«... Τὴν σήμερον ἐνεφανίσθησαν κατέμπροσθεν ἐμοῦ καὶ ὑποκάτωθεν τιμίων μαρτύρων παρὸν καὶ σωματικοί, ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ὁ καπετὰν Ἀντώνιος Παπακωστόπουλος, ὁ καπετὰν Γεωργάκης Νίκλος, ὁ καπετὰν Νικολέτος Μουζάκης καὶ ὁ καπετὰν Ἀντζουλέτος Κονάκης, τὰ ὅποια μέρη ἐσυμφώνησαν ὡς κάτωθεν. Μέλλοντος Θεοῦ θέλοντος εἰς τὸ παρὸν βιάτσο νὰ κάμουν κουσέρβα ἀναμεταξὺ τους διὰ νὰ κουρσέψουν τὸν κοινὸν ἐχθρὸν, θέλουν καὶ σταμπιλίρουν μὲ τὴ θέλησί τους καὶ μὲ τὴ βουλὴ οὐλουνῶνε τῶν ἄνωθε καπεταναίων καὶ ὀφιτζιάλωνε τους, ὅτι πρῶτα μὲ τὴ δύναμι καὶ θέλησι τοῦ ἀφεντοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ δεῦτερο μὲ οὐλὴ τους τὴν καρδιά νὰ πᾶνε νὰ κουρσέψουν μέσα ἀπὸ τὰ καστέλια τοῦ Ἐπάκτου, καὶ ὅποιος ἀπὸ τοὺς ἄνωθεν καπεταναίους δὲν ἤθελε νὰ μπουκάρῃ μὲ τὸ μπαστιμέντο του μέσα ἀπὸ τὰ Καστέλια, μόνε ἤθελε ἀμπαντονάρει ταῖς κουσέρβαις του, νὰ εἶναι ὀμπλιγάδος χωρὶς λόγον καὶ κρίσεως νὰ πληρῶνῃ τῶν κουσερβωνέ του ὅλαις ταῖς ἔξοδαις καὶ σπέζαις ὅπου θέλουν κάμουν εἰς τὸ παρὸν βιάτσο, καὶ νὰ μὴ ἡμπορῇ νὰ πρετεντέρῃ ἀπὸ ταῖς πρέζαις ὅπου θέλουν κάμουν τὸ οὐδὲ τίποτε εἰς τὸ μετρικὸ του, καὶ ἀνίσως καὶ ἐκεῖνος γυρίζοντας ὀπίσω ἤθελε κάμει καμμία πρέζα νὰ μὴν ἔχει μήτε ἀπὸ κείνη τίποτε, μόνε νὰ εἶναι καὶ αὐτὴ τῶν ἄλλονῶνε τῶν κουσερβωνέ του, μὰ Θεοῦ θέλοντος κάμνοντας ὅτι

